

LBRIS

We know
books

AMANDA
QUICK
NOAPTEA
PIERDUTĂ

Traducere din limba engleză
DANIELA TRUȚIA

1

Orașul Carnelian, California...

De pe fundul căruțului cu rufărie picurau stropi de sânge.

Ambrose Drake își lipi palma de perete ca să se poată ține pe picioare. Se întorsese în lumea subacvatică. Adică, visa din nou. Se strădui să se concentreze pe aura strălucitoare a siluetei care împingea căruțul spre ușile batante din celălalt capăt al coridorului. Oare așa arăta o fantomă?

–Ce se întâmplă? întrebă el.

Cuvintele îi ieșiră ca un fel de bătăleală răgușită de care își dădea seama că probabil nu are nici un sens, asta presupunând că ar fi reușit să le rostească totuși cu glas tare. E dificil să vorbești cu capul sub apă. Crezuse că se descurca mai bine în mediul subacvatic, dar fie își făcuse iluzii, fie își mai pierduse din deprinderi, fiindcă, în această seară, îi era greu până și să-și păstreze poziția verticală.

Și ce naiba căuta el în picioare? Ar fi trebuit să fie în pat.

La naiba! Iar avea o criză de somnambulism? Asta nu era bine deloc. Însemna că halucinațiile și coșmarurile se agravasera. Dar, oare, puteai fi conștient că mergi în somn? Nu avea sens. Dacă ești conștient că mergi în somn înseamnă că, de fapt, ești treaz. Nu?

Sau înseamnă că ai depășit limita sănătății mintale și te-ai prăbușit în abis? Poate că cel mai urât coșmar al lui devenise, până la urmă, noua lui realitate.

Huruitul roților cauciucate pe pardoseala de gresie îi distrase atenția. Silueta luminoasă care împingea căruțul își luase misiunea în serios, iuțind pasul. După câteva clipe, căruțul și fantoma dispărură în spatele ușilor batante.

Asta ar fi însemnat că silueta auzise întrebarea și reacționase plecând de acolo cât mai repede, ceea ce ducea la altă concluzie tulburătoare. Poate că fantoma cu căruciorul de rufe care lăsa în urmă o dâră de sânge era reală. Niciodată nu știai cu certitudine atunci când te aflai la așa o adâncime.

–Sunt trează sau dorm? murmură Ambrose. Nu-mi pot da seama de cât într-un singur fel.

Își desprinsese palma de perete, își eliberă mintea de halucinații și mai înaintă câțiva pași. Mersul îi era îngreunat de faptul că holul era cufundat în umbrele adâncurilor. În cele din urmă, înțelese ce anume nu era în regulă. Fereastra minții lui era deschisă. Asta explica de ce văzuse o fantomă luminoasă împingând un cărucior cu rufărie.

–Chiar n-am nevoie de așa ceva.

Îi luă ceva timp, dar, într-un târziu, reuși să alunge vedenia cu aură. Acum, își recăpătase toate simțurile. Umbrele întunecate și bizare dispăruseră. Coridorul se lumineă brusc de la becurile din tavan.

OK, deci, nu visa, fereastra minții era închisă, dar ceva nu era totuși deloc în regulă. Salonul lui nu avea becuri în tavan.

O șoaptă îngrozită îi puse în alertă toate simțurile. Ieșise pe ușa din față a casei lui și intrase într-o clădire necunoscută. Nenorocitul ăsta de somnambulism avea să-l omoare într-o bună zi. Apoi îl străbătu alt gând oribil: Era, cumva, în lenjerie de corp? „Te implor, nu mă lăsa să colind într-un loc necunoscut doar în lenjerie de corp.“

Își adună tot curajul și privi în jos, descoperind cu imensă ușurare că avea pe el un pantalon de pijama. Sau poate încă visa?

„La naiba! Trezește-te! Trezește-te!“

De astă dată, era sigur că vorbise cu glas tare. Sunetul propriei voci era liniștitor. Îl purta iar spre suprafață. Se frecă la ochi, străduindu-se să priceapă ce era cu pereții albi ai coridorului și cu dalele reci de gresie de sub tălpile lui.

Clinica de cercetare a tulburărilor de somn.

Îl năpădi o amintire încetoșată, aducând cu ea un val de realitate care îl liniști doar pe jumătate. Era internat pentru o noapte la Institutul de Cercetare a Tulburărilor de Somn din orașul Carnelian și se lupta să-și poată controla coșmarurile. Ar fi trebuit să fie în pat. Cu o mulțime de fire atașate pe corp. Ce mama naibii căuta aici, pe coridor?

Țipătul.

Auzise țipătul unei femei. De asta se găsea pe coridor, în picioarele goale. Răspunsul la acest mister se afla în căruciorul cu rufe. Trebuia să-l găsească și să vadă ce era înăuntru.

Mai înainte câțiva pași, clătinându-se pe picioare, gata-gata să-și piardă echilibrul. Neputința de a se ține drept era ceva nou. Întotdeauna își luase de bune reflexele rapide și coordonarea excelentă a mișcărilor. După criza de amnezie survenită în urmă cu opt luni, făcuse progrese în ambele privințe. Somnul lui se dusese de râpă, însă, în schimb, era mai rapid și mai prompt ca oricând. Și totuși, în seara asta, abia îl mai țineau picioarele.

Se strădui să stea drept, dar schimbarea bruscă de poziție îl făcu să se uite iar în jos. De data asta, văzu o dâră de un roșu intens prelingându-se pe sub ușa închisă a unui salon. Poate încă visa. Încă mergea în somn.

Ca să-și testeze teoria, se aplecă să se uite la firicelul de sânge mai de aproape.

–Domnule Drake, de ce v-ați dat jos din pat?

Vocea severă de bărbat îi era familiară. Doctorul Conrad Fenner, directorul institutului. Părea foarte agitat. Alarmat. Furios.

Luat prin surprindere, Ambrose își pierdu complet echilibrul și se aplecă în față. Ar fi căzut în nas dacă nu și-ar fi regăsit reflexele în ultima clipă. La țanc.

Se propti într-un genunchi și într-o palmă și instinctiv vru să se ridice iarăși în picioare. Dar degetele îi alunecară pe sângele prelins pe sub ușă.

–Ridicați-vă, domnule Drake! îi ceru Fenner. Nu aveți ce căuta aici. Trebuie să vă ducem înapoi în salonul dumneavoastră.

–S-a întâmplat ceva, șopti răgușit Ambrose. Am auzit un țipăt de femeie.

–N-ați auzit nimic, spuse Fenner. Visați. Mergeați în somn. Dați-mi voie să vă ajut.

Ambrose vru să-i arate sângele de pe podea, dar îl întrerupse o înțepătură dureroasă în îndoitura gâtului.

–Ce-i asta? murmură el.

Ar fi vrut să mai întrebe ceva, dar se scufunda din nou în adâncuri. De data asta, nu mai existau umbre. Nu mai exista lumină. Toate simțurile îi erau amortite. Îl mai auzi vag pe Fenner îndemnându-l să se ridice, apoi se lăsă condus de medic spre salonul lui.

–Grăbiți-vă! se răsti Fenner. Nu pot să vă car în spate.

Ambrose mai apucă să-și dea seama că se prăbușise pe un scaun, iar Fenner stătea aplecat deasupra lui, curățându-i în grabă mâna. Mâna care alunecase pe dâra rubinie.

–Era sânge pe podea, spuse Ambrose.

Își privi lung degetele, dar pata roșie dispăruse.

–Nu era nici un sânge, îl contrazise Fenner. Tonul lui autoritar trăda furie și neliniște. A fost un simplu vis, domnule Drake. Credeți-mă că mâine-dimineață nu vă veți mai aminti nimic.

Termină ce avea de făcut și-l ajută pe Ambrose să se ridice de pe scaun și să se împleticească până la pat.

Întunericul îl învăluia rapid, dar reuși să mai deschidă o dată fereastra minții. Aura lui Fenner pulsa într-un fel care confirma că spusese adevărul. Doctorul era sigur că Ambrose nu avea să își mai amintească nimic din cele întâmplate în seara aceea.

–A țipat o femeie, spuse Ambrose, nu fiindcă ar fi crezut că avea să îl convingă pe Fenner, ci pentru că spera că, repetând fraza, amintirea avea să i se întipărească în memorie. A țipat o femeie. A țipat o femeie.

–N-a fost decât un vis, insistă Fenner. Ați suferit o scurtă criză de somnambulism. Atât și nimic mai mult. Nu vă veți aminti nici un țipăt de femeie.

Înainte să se prăbușească în falia submarină, Ambrose mai apucă să vadă micul led luminos al camerei video îndreptate spre pat, care avea culoarea sângelui. Foarte bine, își spuse el. A doua zi de dimineață înregistrarea video avea să îi arate adevărul.

Asta dacă avea să se mai trezească.

2

Orașul Carnelian, California
Șase săptămâni mai târziu...

Șerpii se unduiau în jos pe treptele vechii scări, încolăcindu-se și descolăcindu-se, în căutare de pradă. Pallas Llewellyn își plimbă repede degetele pe pagina caietului de desen. Trebuia să lucreze rapid. Nu putea risca să rămână prea mult în transă. Era ca și cum s-ar fi prăvălit într-un vis – în cazul de față, într-un coșmar –, într-un loc interesant de vizitat, dar unde nimănui nu i-ar fi plăcut să trăiască. Cea mai mare teamă a ei în aceste zile era ca nu cumva să alunece în transă și să rămână prinsă acolo ca într-o capcană.

Și totuși, de cele mai multe ori, nu rezistase tentației de a se lăsa dusă în acea viziune intensă. Simțea nevoia să vadă imaginile ascunse în micile furtuni de energie pe care se întâmpla să le descopere atât de des.

Deja făcuse progrese și reușea să-și controleze mult mai bine transele de desen automat. Sau măcar își spunea că ținea totul mai ferm sub control. Când își accesa clarvederea, vedea lucruri, lucruri îngrozitoare – de pildă, șerpi năvălind pe treptele unei scări. Dar acolo se găseau și niște răspunsuri. Ceea ce o atrăgea în mod irezistibil era speranța că avea să descopere secretele ascunse în viziunile ei.

Acum, șerpii erau aproape, gata s-o atingă. Dacă avea cât de puțină minte, ar fi trebuit să fugă înainte de a fi prea târziu. Așa îi urla în ureche intuiția.

Ca și cum i-ar fi perceput prezența, doi șerpi se întinseră s-o înșface și s-o atragă și mai profund în transa ei. Putea să jure că-i auzise sâsâind. Asta era ceva nou. Viziunile de până acum nu avuseseră sonor.

–OK, OK, plec..., icni ea.

Cu un efort de voință, se smulse din transă, luptându-se cu valul de panică ce-i tulbura toate simțurile, dar și cu un fior amețitor. Reușise. Plonjase încă o dată în abis și revenise la suprafață teafără și nevătămată.

Bucuria triumfului dispăru repede, nu și panica. Panica se intensifica. Își dădu seama că se găsea prea aproape de locul viziunii. Trebuia să se îndepărteze și mai mult de șerpui acum invizibili care se prelingeau în josul treptelor.

Închise brusc caietul cu schițe și-l aruncă în geanta mare și uzată împreună cu creionul. Va avea timp mai târziu să interpreteze ceea ce-i dezvăluia acest episod de desen automat. Totuși, era posibil ca răspunsurile să-i scape. Se întâmpla destul de des. Intuiția îi șoptea că în desenele realizate în timpul transei existau niște adevăruri, dar ea încă învăța cum să le perceapă. Descoperise că avea nevoie de un context ca să înțeleagă la ce anume se uita.

Inima încă îi bătea foarte repede. Apucă geanta cu amândouă mâinile, ținând-o ca pe un scut, și porni spre intrarea principală a ospiciului părăsit. Instinctul o îndemna să alerge spre ieșirea cea mai apropiată, nu să meargă la pas, dar nu era o idee bună. În cale se găseau prea multe obstacole, iar ea nu se pricepuse niciodată să-și coordoneze mișcările.

Întotdeauna se speriașe din mai nimic. De când se știa, cea mai neînsemnată umbră de mișcare la marginea câmpului ei vizual era de ajuns s-o facă să tresară și să-și piardă echilibrul. Tendința ei nefericită de a reacționa exagerat la cel mai mic element de surpriză se agravase mult după episodul de amnezie survenit în urmă cu șapte luni. Învățase s-o contracareze mișcându-se lent și atent de fiecare dată când se găsea într-un loc necunoscut. Ruinele vechiului ospiciu îi erau clar necunoscute. Aici, zăceau ascunse furtuni de energie negativă la tot pasul.

Ruinele spitalului de boli mintale Carnelian încă dăinuiau, înconjurând-o din toate părțile. Clădirea cu patru etaje fusese construită din piatră și cherestea solidă, dar interiorul acum cufundat în întuneric veșnic se deteriora lent de câteva decenii. Se văzu nevoită să se strecoare ca printr-un câmp de mine, ocolind scaune rupte, arcuri de pat ruginite, uși lăsate, sticlă sfărâmată și aparatură medicală abandonată, veche de când lumea.

Scena provenea exact dintr-un coșmar al ei. Măcar de data asta nu era nici un incendiu. Probabil ar trebui să meargă la alt terapeut, să vadă de unde provenea mica ei obsesie pentru clădiri vechi și

LIBRIS | We know
 better

însământătoare. Numai că ea ardea de dorința de a căpăta răspunsuri și ajunsese la concluzia că nici un terapeut nu i le putea oferi. În același timp, știa și că nu avea să poată scăpa de această fascinație morbidă până când nu afla răspunsurile de care avea nevoie.

Pe la jumătatea holului plin de moloz de la intrarea în spital, o siluetă se desprinsese din umbre și veni spre ea, blocându-i accesul spre ușă.

Împinsă de dorința de a fugi de acolo și cu simțurile încă stimulate de adrenalină, scoase un țipăt de spaimă și se trase într-o parte, schimbând direcția. Intenția ei era să-l ocolească pe străin, dar mișcarea bruscă o făcu să se poticnească de o masă cu trei picioare, care se rupse sub greutatea ei. Era de așteptat. Uneori, se întreba de nu cumva toată mobila din lume încerca să-i pună piedică.

Își dădu seama că urma să cadă. Se gândi la cioburile zimțate împrăștiate pe toată pardoseala. Avea să cadă urât de tot. Nu putea decât să spera că geanta voluminoasă avea să o ferească de ce era mai rău.

Bărbatul care îi ieșise în cale ajunsese deodată lângă ea. O mână puternică o prinse de braț, ajutând-o să-și recapete echilibrul.

Era șocată de viteza cu care se mișcase bărbatul. Ca și cum ar fi știut că ea avea de gând să-l ocolească și apoi avea să se împiedice de masă.

– Liniștește-te! îi spuse el. Te sprijin eu.

Contactul fizic îi săgetă toate simțurile cu o senzație electrizantă de conștientă, intimă și profundă. Poate încă se găsea în transa de desen automat. Poate, de data asta, întârziase în transă mult prea mult.

– Dă-mi drumul! țipă ea.

Țipătul asurzitor care-i scăpă din gât, stârnind ecouri printre ruine, o uimi și o liniști. În nici un vis al ei nu putea să țipe.

– La naiba! Străinul îi dădu drumul și-și astupă urechile cu palmele, făcând câțiva pași în spate. Nu-ți fac nici un rău. Nu vreau decât să stăm de vorbă.

Acum, că se eliberase, Pallas porni din nou spre ieșirea principală. Vârî mâna în geantă, bâjbâind după aparatul cu electroșocuri pe care îl păstra la ea cu sfințenie de când cu incidentul de la Lucent Springs.

Reuși să-l găsească, dar graba o făcu să-l scape din mână. Străinul îl ridică de jos. În același timp, cu cealaltă mână, o ajută să nu se împiedice de o ușă desprinsă din tâțâni și căzută la podea.

O nouă senzație de copleșitoare intimitate îi cutremură nervii. Nu trăise niciodată un astfel de fior. Încremeni pe loc, încercând cu disperare să-și dea seama de ce se întâmpla. Dar, până să-și revină din șoc, străinul dădu drumul mâinii ei și făcu câțiva pași în spate.

– Am început cu stângul, îi spuse el. Ținea aparatul cu electroșocuri astfel încât Pallas să nu poată ajunge la el. Dacă îmi acorzi un minut, am să-ți explic.

Încă stătea între ea și ușă. Pallas se repezi la el, sperând că un atac cu capul înainte avea să îl ia prin surprindere.

Fără să se mire, bărbatul se dădu laoparte din calea ei.

– Să nu mai îndrăznești să pui mâna pe mine! îl amenință ea. Altfel, o să-ți pară rău.

Trecu în fugă pe lângă el, ținând strâns geanta. Ca prin minune, de data asta, reuși să nu se împiedice.

– Eu sunt motivul pentru care ai venit aici, strigă bărbatul în urma ei. Numele meu e Ambrose Drake. Eu am trimis e-mailul despre ospiciu la *Dosarele nopților pierdute*.

Pallas țâșni afară pe ușă, lăsând în urmă ruinele spitalului, și ieși în lumina cețoasă a țărmului sălbatic din nordul Californiei. Abia acum începu să priceapă ce îi spusese el. Dar vorbele lui căpătară sens deplin abia când ajunse la câțiva pași de mașină.

Cuvântul „e-mail“ o făcu să se oprească brusc în loc. Acum, recunoștea și numele. Venise azi aici datorită unui ascultător pe nume Ambrose Drake.

Își dădu seama că în fața ospiciului mai era parcată o mașină. Fără îndoială, mașina lui Drake. Ar fi trebuit să-l audă când sosise. Ospiciul se găsea pe o faleză izolată ce se înălța deasupra unui golf, fiind legată de șoseaua principală printr-un drum lung și îngust, acoperit cu pietriș.

Da, ar fi trebuit să-i audă mașina, dar fusese cufundată într-o transă atât de profundă, încât nu o avertizaseră nici scârșnetul pietrișului sub roți, nici scârțâitul scândurilor podelei sub pașii bărbatului.

Înțelegând cât de vulnerabilă fusese în timpul viziunii, se simți profund tulburată. Pe vremuri – înainte de Lucent Springs –, nu se cufundase niciodată atât de profund într-o transă de desen automat.

Se dădu înapoi câțiva pași, sprijinindu-se cu palma de mașină, ca să-și vină în fire. Acum, Drake stătea pe treptele de la intrare. Ținea în mână aparatul cu electroșocuri, dar nu schița nici un gest să vină după ea.

Nici nu era nevoie s-o urmărească, oricum era profund neliniștită. Lăsând deoparte abilitatea de a reacționa rapid și prompt, Ambrose arăta ca și cum ar fi supraviețuit unui naufragiu și apoi ar fi rătăcit timp îndelungat pe mare pe o plută de salvare. Încă avea vlagă – linia umerilor se vedea puternică sub geacă –, dar era clar că în ultima vreme slăbise mult. Chipul lui colțuros și dur, care cândva probabil ar fi putut

LIBRIS | We know books

fi socotit interesant, ba chiar misterios, acum avea doar o alură rătăcită. Ochii lui erau ochii cuiva bântuit de strigoi.

– Tu ești Ambrose Drake? întrebă Pallas, străduindu-se să proceseze evenimentele care se desfășurau cu repeziciune.

– Da. N-am vrut să te sperii. Îmi cer scuze! Eu sunt cel care a sugerat că fostul ospiciu ar putea fi un subiect bun pentru podcastul *Dosarele nopților pierdute*.

Pallas deschise portiera mașinii și se postă în spatele ei, gata să sară pe scaunul din stânga și să se încuie înăuntru. Logica îi spunea că ar trebui să meargă direct la hotel, să-și facă bagajele și să plece din oraș. Chiar dacă Ambrose Drake arăta epuizat și vlăguit, asta nu însemna că nu era periculos. Îi era ciudă că trebuia să-și abandoneze aparatul cu electroșocuri, dar nu merita riscul de a încerca să și-l recupereze. Își putea oricând cumpăra unul nou.

Cu toate acestea, era o femeie în căutare de răspunsuri și, în momentul de față, nu știa de unde aveau să vină. Trebuia să rămână deschisă la toate posibilitățile.

– Ce-i cu povestea asta? întrebă ea. De ce te-ai furișat pe urma mea? El își încleștă maxilarul.

– Nu m-am furișat pe urma ta. Dacă aș fi avut intenția asta, aș fi așteptat până când... N-are importanță. Tăcu o clipă. Ai văzut ceva înăuntru, nu-i așa? De asta ai ieșit de acolo în fugă, panicată. Trebuie să știi ce ai perceput acolo. Te rog!

Disperarea sumbră din vorbele lui o pironi în loc. Se opri cu un picior în mașină.

– Ce vrei să spui?

– Tu și celelalte două femei care vă ocupați de podcastul *Dosarele nopților pierdute* investigați cazuri nerezolvate și dispariții misterioase la limita paranormalului.

– Și ce-i cu asta?

– Ambrose aruncă o privire scurtă spre interiorul cufundat în umbre al ospiciului.

– Cred că cineva a fost ucis aici în urmă cu vreo două săptămâni. Am nevoie de ajutor ca să gădesc dovezi.

Ea înlemni, amintindu-și șerpii de pe trepte.

– Ce te face să crezi că s-a comis o crimă la ospiciu?

– Urma să mă întâlnesc aici cu cineva. Dar persoana n-a mai venit. La început, am crezut că s-a răzgândit. Dar am găsit ceva la baza scărilor, ceva ce cred că-i un indiciu că a fost ucis.

Ea își încleștă degetele pe mânerul portierei.

–Ce anume ai găsit?

–Hai să ne întâlnim diseară ca să stăm de vorbă ca lumea și am să-ți arăt!

–Dacă îți închipui că ai să mă convingi cu momeala asta...

–Nu-i o momeală, răspuse Ambrose. E mită. Uite care e problema mea: nu știi în cine pot avea încredere, așa că, până nu mă asigur că ai să te implicii într-o investigație serioasă, nu pot risca să-ți dau mai multe informații decât strictul necesar.

Amintirea vedeniei cu șerpii încolăcindu-se pe scări o făcu să simtă iarăși un fior pe șira spinării. Se agăță de ultima fărâmă de rațiune, spunându-și că podcastul atrăgea un număr suficient de mare de ticniți.

–Trebuie să recunoști că povestea ta e cam bizară, spuse ea.

–Ai simțit înăuntru energii negative, nu-i așa? În timp ce veneam încoace, îmi spuneam că poate ești și tu o șarlatancă, la fel ca toți ceilalți. Acum însă, cred că ești ceea ce trebuie.

–Adică, m-ai pus la încercare? O năpădi un val de revoltă care îi alungă în bună parte teama și nesiguranța. Despre asta-i vorba?

–Îmi poți găsi vreo vină? Majoritatea celor care se pretind în stare să investigheze fenomene paranormale fie sunt escroci, fie delirează.

–Da, îți găsesc o vină, se stropși ea. Ce ai făcut tu e mai grav decât o insultă. E o încălcare a intimității. Sau cam așa ceva. Nu-mi place deloc să fiu atrasă într-o cursă. Eu și prietenele mele ne lovim adesea de astfel de tâmpenii și le detestăm din toată inima.

–Te referi la ce s-a întâmplat la Saltwood?

Pallas rămase cu ochii la el.

–Știi despre Saltwood?

–Bineînțeles. Sunt un membru devotat al podcastului vostru. Un psihopat v-a ademenit pe tine și pe prietenele tale la Saltwood ca să investigați un caz de dispariție cu posibile implicații paranormale. Numai că ucigașul s-a dovedit a fi chiar psihopatul, care voia să se joace cu mințile voastre.

–Își închipuia că poate demonstra că suntem niște șarlatance.

–Dar voi ați descoperit cadavrul. Ați încercat să convingeți poliția că e vorba despre o crimă. Cum poliția nu v-a luat în seamă probele, ați cercetat singure mai departe. Psihopatul a fost furios. A reușit să te prindă, și a fost cât pe ce să-ți taie gâtul, dar a suferit un fel de criză care l-a lăsat fără cunoștință.

–Așa e. Pallas își drese glasul. O criză.

–„Rămânem împreună până găsim răspunsurile.“

LBDIS | We know
books

Ușurința cu care el cită formula clasică de început și de sfârșit a podcastului *Dosarele nopților pierdute* o descumpăni puțin, dar își reveni repede.

– Ei bine, în ce mă privește pe mine, farsa pe care mi-ai jucat-o e suficient motiv ca să respingem așa-zisa ta investigație. Caută-ți o escroacă adevărată!

– O escroacă adevărată?

– Știi bine ce am vrut să spun.

– Păi... nu, nu chiar, zise el. Dar cred că am priceput aluzia. Ești supărată.

– Foarte.

– Uite ce e, înțeleg de ce nu ți-a convenit că te-am pus la încercare. Îmi cer iertare! Dar am nevoie de ajutorul tău. Ești ultima mea speranță.

– Asta nu-i o scuză acceptabilă.

– Spune-mi doar ce ai văzut în interiorul ospiciului.

Ambrose tăcu o clipă, în mod evident căutându-și următoarele cuvinte.

– Trebuie să găsesc niște răspunsuri.

Situația devenea tot mai bizară. Era tentant să accepți că acest om chiar avea motive să creadă că cineva fusese ucis pe treptele ospiciului și că îi cerea ajutorul ca să dovedească crima. Certitudinea lui venea în întâmpinarea viziunii pe care o avusese ea. Pallas avea nevoie de asigurări, fiindcă, de fiecare dată când intra în transă, se întreba de nu cumva avea halucinații.

Pe de altă parte, desigur, exista încă o posibilitate îngrozitoare. Poate era vorba despre o reeditare a dezastrului de la Saltwood. Poate că Ambrose Drake știa că cineva murise pe treptele ospiciului tocmai fiindcă ucigașul era chiar el.

Pallas simți un fior în ceafă și vru să urce la volan.

– Nu, spuse Ambrose, la capătul puterilor. Nu eu l-am ucis pe omul care a murit pe trepte.

Ca și cum ar fi citit gândurile lui Pallas.

– Ești sigur că victima era un bărbat? întrebă ea.

– Atât de sigur pe cât pot să fiu în lipsa unor probe.

– Dacă ești așa convins, de ce nu te duci la poliție? întrebă Pallas.

El îi surâse cu răceală.

– Din același motiv pentru care niciodată nu te duci nici tu. Nu ai dovezi care să-ți confirme teoria. Știi la fel de bine ca mine că autoritățile vor presupune că vrei să-ți faci publicitate gratis la *Dosarele nopților pierdute*, așa cum au crezut și în cazul Saltwood.